

Rakastin rajusti kerran armeijassa ollessani,
vaikken saanutkaan lomia kaupungilla käydäkseen.
Aina multa pinkat kaatui, napit aina auki jäivät,
savisiksi saappahani. Jäi myös herrat huomaamatta,
huutamatta huomiotkin. Siksi estettiin lomani,
pojan pääsy kaupungille.

Minä pyssyyni rakastuin, pystykorvaan hienoon kiinnyin.
Sitä jaksoin jynssäellä, perinpohjin puhdistella,
pyssy kiilteli todella.
Iso herra ihmetteli, kiho kiitteli kovasti,
ruostetta kun ryhmyrimme saati viskaalit vakaiset
löytäneet ei pyssystäni, vaikka kuinka tarkastivat,
etsivä t hiki hatussa.
En mie ampua osannut, taitanut en tähtäystä.
Väistin mustan keskikohdan, roiskin taulun reunamille,
taulun laidoille latasin.
Vaan jos oisi vainolainen
sen taulun takana ollut,
ei tuo karkuhun olisi päässyt paikasta pahasta,
hengissä ei kuitenkana!
Pystykorvaa mie rakastin, hellyydellä tuota hoidin.
Vaseliinivoitelulla aloittelin aina temput,
kiilloitukseen työni päätin jalkarievulla hyvällä,
vääpelimme antamalla.
Kului työhö n tappurata, meni aikaakin rajusti.

Sitten aina suukottelin, pussaelin jonkin kerran
pyssyä perin suloista, pystykorvakaunokaista,
painoin vasten poskeani.
Niin myös kerran torkahdinkin, kuorsaten kai kauheasti.
Heräsin kun herrat saapui huutaen niin helkkaristi,
pahoin moittien minua, kun mie vuoteella makasin
pyssyn kanssa peiton päällä. -Lomat siitä jälleen siirtyi.
Mutta pyssyä rakastin, pystykorvaa pitkään lemmin,
vaikka en lomia saanut enkä päässyt kaupungille. Kävin kerran mie kalassa katiskoita
katsomassa:
oli tyhjiä molemmat.
Enpä tuota paljon surrut, murehtinut laisinkana:
Löytyi muita pyydyksiä, joten vietin vetten päällä
oikein hienon iltahetken - taisi mennä aamuyöhön.
Verkot tyhjiä olivat. Sain mie sentään sulkavia,
tuota särkien sukua. Ne on ruojat ruotoisia,
eivätkä ne miltään maistu, vaan ne joutuu tunkiolle
taikka pöytiin kotkottajain, kanaparvien eväiksi.
Siinä kaikki mun kalani, siinä suuret saalihini.

Rakastin rajusti kerran

Kirjoittanut Kyösti Kettunen

Vaan en lainkaan lannistunut: läksin uistimen vetohon,
viskelemään virveliä, lippaa nakkaamaan rajusti.
Tuumin jotta onhan kumma, jos ei nappaa hirmu hauki,
kuha vieheeseen kajoa.

En mie turhaan luullutkana: Kohta siima vinkaisihe,
kohta sähkötti vapani. Heti kohta kiisi venho
selälle veden sinisen, taakse saarten sokkeloisten.
Tartuin kiinni tuhtohoni, vavan kouraani puristin.
Kuohui laineet kokkapuussa, veneen laitaa aallot viisti,
kun tuo outo kyydin tuoja veteli mun paattiani,
kuljetti hyvää venettä.
Taisin pikkusen pelätä, kun en tiennyt kyytimiestä,
en sen metkuja älynnyt.
Vaahto irtosi veneestä, pärskeet läiskyi pilviin asti,
kun mie kiisin pitkin vettä
tuolla taikapaatillani milloin taivasta hipoen,
milloin pohjan tuntumassa.

Minä voimilla vähillä pidin kiinni virvelistä,
jonka päässä vahva hirmu yritti kai miestä saada
alle aaltojen syvien.
Vaan jo kuului kaunis ääni aivan korvani läheltä:
” Siirtelehän sormiasi, hyppysiäs hellittele,
käännä kourasi sivulle! Aina meillä on pysynyt
tämä vuode vaaterissa, tämä peite sängyn päällä!”

Siihen loppui mun uneni, pää ttyi uljas uistinmatka.
Kyydittäjää en tavannut enkä saanut saaliikseni.